

Відкритий лист до Президента України В. Януковича та членів Конституційної Асамблеї

Великодушні добродії,

Засвідчую Вам свою душевну повагу та благословення на добрі справи і в контексті реформи Конституції України звертаюся із наступною пропозицією.

Батьки-засновники Української державності бачили незалежність України як «право і обов'язок збудувати правову демократичну цивілізовану державу, де основними цінностями будуть реальність прав і суверенітет особистості, гарантованість розвитку і гідності кожного громадянина» (Звернення Верховної Ради України до народу, схвалене Постановою Верховної Ради України від 11 жовтня 1991 року № 1660-ХІІ «Про проведення всеукраїнського референдуму в питанні про проголошення незалежності України»).

Суверенітет особистості, утвердження найвищої цінності людини – це цінності, проголошені Богом у Священному писанні, невід'ємною частиною якого є Декларація суверенітету особистості.

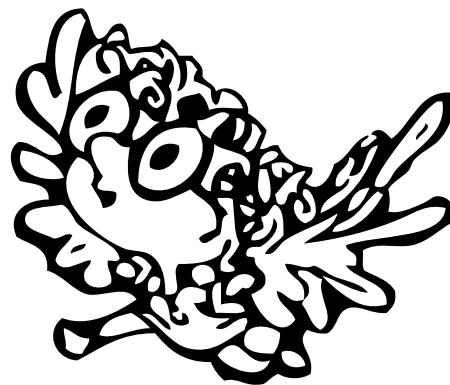
Маючи надію, що у преамбулі нової Конституції України залишиться нині закріплений принцип усвідомлення нашої відповідальності перед Богом, я щиро сподіваюся, що принцип суверенітету особистості також буде розвинутий в Конституції України.

Пропоную доповнити Конституцію України такою законодавчою новелою: «Людина і держава, фізичні та юридичні особи в Україні є рівноправними суб'єктами права. Держава гарантує людині суверенітет особистості та визнає об'єднання громадян у складі однієї фізичної особи повноправним об'єднанням громадян. Забороняється дискримінація об'єднань громадян за ознакою масовості. Фізичні особи можуть одноосібно засновувати юридичні особи для ведення законної господарської, суспільно-політичної, громадської, релігійної та іншої діяльності».

Прошу Вас розглянути цю пропозицію, забезпечити її розгляд та врахування Конституційною Асамблеєю під час підготовки законопроекту (законопроектів) про внесення змін до Конституції України.

На знак прихильності та доброї волі дарую Вам Священне писання нашої конфесії.

Щиро, Хранитель Віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 2

28.06.2012 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.
Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович
ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35
Тираж 100 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

Хранитель Віри

відповідає на

питання щодо

здійснення бажань

На прохання віруючих Хранитель віри роз'яснює питання про здійснення бажань та творення чудес.

Як відомо, одним з табу (Божих заборон) у нашій релігії є заборона віруючим ставити під сумнів свою здатність творити чудеса силою віри (Людина понад усе, 4.1). Голос душі вчить творити чудеса, віра міняє світ (Символ віри, 5, 16).

Чудо - це здійснення бажаного, але неможливого. Творення чудес починається з віри, із зміни уявлень про можливе. Звичайно, йдеться не про довільне, а про творче та мудре переосмислення можливого з метою здійснення доброї волі.

Творення чудес найкраще починати із спілкування з Богом, очікування одкровення, яке підкаже найкращий замисел чуда і найкращий шлях перетворення задуманого чуда на реальність. Чиста свідомість та добра воля - тобто, очікування чуда - є формами молитви. Водночас, очікуючи одкровення, слід відволікатися від усього матеріального (Ритуали священного обряду, 1).

З цих міркувань випливає п'ять правил творення чудес.

По-перше, чудеса є здійсненням бажань.

По-друге, збуваються добрі бажання.

По-третє, збуваються бажання, відсторонені від усього матеріального - абстрактні бажання.

По-четверте, людина самостійно здійснює свої бажання і так творить чудеса.

По-п'яте, Бог допомагає людям творити чудеса.

Питанню творення чудес може бути присвячено один із маніфестів Хранителя віри. Не виключено, що цим маніфестом буде започатковано спеціальний ритуал, що здійснюватиметься надалі Українською Душевною спільнотою.

3 проповіддю -

до народу

Українська Душевна спільнота готується подати заявку на проведення вуличних проповідей в місті Києві. Такі проповіді допоможуть киянам краще дізнатися істини, даровані Богом.

Релігійний
бюлетень
№ 2
28.06.2012

Новые форматы

Священного

писания

Продолжается распространение Священного писания Веры в Наивысшую Ценность Человека в различных формах, чтобы сделать слово Божье доступным для людей.

25 июня выпущен журнал "Мораль" № 1 (8), в котором опубликовано Священное писание. Карманный формат журнала позволяет читателям всегда носить источник вдохновения с собой, знакомиться со Священным писанием и перечитывать его в любой обстановке.

Кроме того, начат проект выпуска Священного писания в форме аудиокниги. Тексты Священного писания читает Хранитель веры. Пока озвучены тексты раздела Откровения. Прочитанные тексты объединены в специальном плейлисте на сайте YouTube.

Поэты учат верить

Когда вам наскучат простые истины, когда прозаические сюжеты перестанут вас привлекать, когда от скуки даже слова Священного писания не будут казаться вам непререкаемой истиной - снимите с полки книжку любого талантливого поэта. И к вам вернется вера в себя.

Поэзия - не просто замечательный пример душевности, веры в себя и верности себе. Поэт постоянно ищет красоту и совершенствуется на пути к истинной красоте.

*...Но лишь божественный глагол
До слуха чуткого коснется,
Душа поэта встрепенется...*

*...Не для житейского волненья,
Не для корысти, не для битв,
Мы рождены для вдохновенья,
Для звуков сладких и молитв...*

А. Пушкин

*Они звучат, они ликуют,
Не уставая никогда,
Они победу торжествуют,
Они блаженны навсегда.
Кто уследит в окрестном звоне,
Кто ощутит хоть краткий миг
Мой бесконечный в тайном лоне,
Мой гармонический язык?
Пусть всем чужда моя свобода,
Пусть всем я чужд в саду моем
Звенит и буйствует природа
Я - соучастник ей во всем!*

А. Блок

Індивідофобія нашої культури

Індивідофобія є ірраціональним, інтенсивним і постійним страхом будь-яких проявів індивідуальності, що супроводжує нас з дитинства. “Хочеш бути найрозумнішою?!", “Тобі більше за всіх потрібно?!", “Ти що, особливий?!", “Ти ненормальний?!” - ці питання-претензії переслідують усіх та заважають нам вірити в себе.

Школярка присвячує цілком грамотний твір на задану тему поясненню того, чому вона не згодна із заданою темою. Це призводить до заниження оцінки, бо найдрібніші помилки у такому творі вишукуються і множаться на десять. Тінейджер у таборі відпочинку відмовляється ходити на вечірні дискотеки, оскільки вважає за потрібне щовечора читати книжки. В результаті на території табору вимикають освітлення і житловий корпус починають замикати наглухо під час вечері, щоб йому не було, де читати. Учасник громадської організації висловлює думку, що діяльність організації неефективна та базується на хибному підході, нав'язаному ззовні, а по справді важливим напрямкам жодної діяльності нема. Його ігнорують, як чумного, і викидають з організації за першої ж нагоди. Якщо ж він вигадає ще якусь беззмістовну акцію, вдвічі абсурднішу, ніж ті, що вже були – стане загальним любимчиком і може бути обраний у керівні органи.

Найхарактернішим проявом індивідофобії є скандальне відторгнення самої ідеї рівноправ'я індивідуальності та спільноти. Спільноти в Україні прагнуть підкоряти собі індивідуальність за правом сильного. Вступаючи в будь-яку спільноту, ви бачите, що її ідеологія, статут, внутрішні розпорядки – лише ширма, за якою ховаються вимоги лояльності та покорі без вагань та роздумів.

Індивідофобський страх правового паритету людини і спільноти (громадянина і держави, учасника і організації) виявляється не тільки у пропагуванні «аморальності» добровільного виходу зі спільноти, одночасної участі людини у кількох спільнотах з різною ідеологією, критики людиною ідеології спільноти, але й у тому, що індивідофоби просто не визнають окремо взятую людину повноцінною спільнотою, що складається з однієї людини. Для індивідофоба людина поза людською масою – все одно що піщинка, винесена вітром з пляжу.

Індивідофобія – традиційний супутник патерналістичного світогляду, інфантильної відмови людей брати на себе відповідальність за свою долю і ставати повноцінними грамотними особистостями. Цією давньою хворобою людства хворів ще аристократ Платон, славетний філософ

і... невільник сиракузьких тиранів! В утопічній «Державі» він зводив роль людини до «частини загального», яка має підкорятися державі, виконувати певне коло соціальних функцій та бути рабом закону. Але з «Діалогів» Платона ми знаємо й мудру позицію душевного мислителя Сократа, що відстоював внутрішню духовну свободу людини, індивідуальну самосвідомість, вірність собі, самоосвіту як мету та основу розумного і справедливого суспільного устрою й порядку.

У давньоримському праві, попри прогресивні (на той час) процедури з'ясування істини та захисту приватної власності, була закріплена архаїчна норма *Tres faciunt collegium* (троє створюють колегію, тобто, юридичну особу) поряд із ще більш архаїчною нормою про статус глави сім'ї (*Pater familias*) як монарха, єдиного повноцінного громадянина у сім'ї, якому підкорені всі інші члени сім'ї, позбавлені самостійних прав.

Навіть у сучасному українському праві зберігаються подібні пережитки. Не у сфері економічних відносин, де існують чіткі гарантії індивідуальної господарської діяльності та створення однією особою підприємств, адже це елементарна данина здоровому глузду: є корисні справи, які ефективніше робити одинці, ніж гуртом. Лише у сфері громадської та релігійної діяльності здоровий глузд чомусь нікому не указ.

За новим Законом України “Про громадські об'єднання” кількість засновників громадського об'єднання не може бути меншою, ніж дві особи. Таке індивідофобське застереження ґрунтується на матеріалістичному принципі первинності зовнішнього, “спільного” і суперечить ідеалістичному принципу первинності індивідуальності, вірності собі.

Ще більш індивідофобським є чинний закон «Про свободу совісті та релігійні організації», відповідно до якого, базовий тип релігійних організацій – релігійні громади – для набуття цивільної дієздатності мають утворювати не менш ніж 10 громадян. Саме існування у чинному законі такого припису є дискримінацією релігійних переконань за ознакою масовості, тобто – грубим порушенням статті 24 Конституції України, якою встановлено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом, і не може бути привілеїв чи обмежень за будь-якими ознаками, в тому числі, за ознаками релігійних переконань чи масовості.

Щоправда, ця індивідофобська норма не поширюється на релігійні центри (Патріархат в Християнських Церквах і тому подібне).

Закон не встановлює дискримінаційних вимог стосовно організаційної форми та кількості засновників релігійного центру. Тому, відповідно до статті 83 Цивільного кодексу України, релігійний центр може бути створено у формі невідприємницького товариства однією особою.

Але чиновники Міністерства культури України, засліплені індивідофобією, «читають між рядками» закону обмеження, яких там нема.

23.04.2012 р. Непідприємницьким товариством - Релігійним центром віруючих в найвищу цінність людини «Душевна спільнота», заснованим однією особою на загальних зборах віруючих громадян у суворій відповідності до приписів закону, на підставі частини другої статті 14 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» було подано на реєстрацію Статут до Міністерства культури України.

Однак Перший заступник Міністра культури Ю. Богуцький всупереч діючому законодавству відмовився розглядати питання реєстрації Непідприємницького товариства – Релігійного центру віруючих в найвищу цінність людини «Душевна спільнота», мотивуючи це тим, що «центром (управлінням) є релігійна організація, що репрезентує (представляє) певне релігійне об'єднання в цілому - тобто певну кількість інших, переважно, місцевих релігійних організацій, що об'єдналися і вважають, що відповідний центр (управління) має представляти їх спільні інтереси».

Найбільш цікаво, що ця фраза – не припис закону, а умовивід пана Богуцького, бо у тексті його листа цій фразі передує слово «отже». З чого ж пан Богуцький дійшов такого висновку? Далі – цитата його «доказу», що є простим цитуванням Закону: «Загальні засади утворення та діяльності релігійних організацій в Україні визначені Законом України "Про свободу совісті та релігійні організації". Зокрема, частиною другою статті 7 зазначеного Закону релігійними організаціями в Україні є релігійні громади, управління і центри, монастирі, релігійні братства, місіонерські товариства (місії), духовні навчальні заклади, а також об'єднання, що складаються з вищезазначених релігійних організацій. Релігійні об'єднання представляються своїми центрами (управліннями)».

Як не дивно, ми з паном Богуцьким читаємо Закон абсолютно по-різному. Бо на підставі тої самої статті того самого Закону у статуті було записано: «Душевна спільнота входить до релігійного об'єднання, яке складається виключно з одної Душевної спільноти і представляється своїм центром, яким є Душевна спільнота». На відміну від пана Богуцького, ми не бачимо в Законі прямого припису, щоб у релігійному об'єднанні обов'язково була хоч одна релігійна організація, окрім самого релігійного центру. А він – бачить. Між рядками...

Апофеозом індивідофобії чиновника від культури є фраза із листа Богуцького про те, що, мовляв, індивідуальне заснування релігійного центру «унемоżliвляє об'єктивний розгляд» (!) питання про його реєстрацію. Совість підказала бюрократу-правопорушнику, що він засліплений нерозумною індивідофобією, але він не послухався своєї совісті та порушив діюче законодавство.

Необ'єктивність, визнана ним самим, звичайно, може бути поясненням незаконних та свавільних дій пана Богуцького, однак ставить під сумнів його службову відповідність і не звільняє Міністерство культури України від обов'язку в місячний термін розглянути заяву, статут (положення) релігійної організації, прийняти відповідне рішення і не пізніше як у десятиденний термін письмово повідомити про нього заявникам.

До речі, на даний момент провідна релігійна організація віруючих в найвищу цінність людини - Українська Душевна спільнота діє при Релігійній громаді сповідуючих Віру в Найвищу Цінність Людини, що утворена без повідомлення державних органів відповідно до статті 8 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації». Державна реєстрація необхідна нам для активізації та поширення релігійної діяльності, однак чиновники дискримінують Душевну спільноту за ознакою масовості. Це є порушенням статті 24 Конституції України, яка встановлює рівність громадян перед законом і забороняє надавати будь-кому привілеї чи встановлювати обмеження за ознаками релігійних переконань чи масовості.

Дискримінація за ознакою масовості, вона ж індивідофобія – це гальмо будь-якого розвитку. Адже розвиток починається із вільної реалізації оригінальних ідей. А нових ідей не може бути без елементарних гарантій вільного розвитку індивідуальності, яка шукає нові, знехтувані загалом, шляхи розвитку.

Індивідофобія ірраціональна, бо індивідофоб ігнорує математичне визначення множини, не вважаючи множиною множину з одного елемента.

Окрім того, індивідофобія – причина неграмотності: хто боїться бути «розумнішим за всіх», тим і вчитися не треба. Зокрема, не треба знати і поважати погляди та віру інших людей. Не треба знати іноземні мови та новини зі всього світу. Не треба знати навіть вітчизняне законодавство.

Індивідофобія спричиняє злочини, бо той же пан Богуцький, не тямлячи, що робить, свавільним тлумаченням закону та протиправною відмовою реєструвати статут під впливом індивідофобії перевищив власні службові повноваження. Втім, навіть якщо б органи прокуратури відволіклися від переслідування опозиції та рейдерських захоплень бізнесу і притягнули б пана Богуцького до відповідальності за посадовий злочин, суд мав би звільнити його від кримінальної відповідальності та направити на лікування від індивідофобії у спеціалізованому лікувальному закладі.

Є вираз: «убий в собі раба». Так от, не можна убити в собі раба без подолання індивідофобії. Ми маємо вилікувати себе, культуру, суспільство, державний апарат від цієї небезпечної хвороби, щоб у самовдосконаленні, власною доброю волею і добрими справами будувати благополучне суспільство, залишаючись вірними собі.